

În teza de doctorat în științe istorice a domnului Leontin Stoica-„Serviciul sanitar al armatei române în perioada 1914-1919”, Chișinău, 2012 este menționat că medicii francezi erau angajați de către statul român, deși la pag. 61 scrie că misiunea militară franceză (a generalului Henry Mathias Berthelot) era dublată de o misiune sanitară. Dar la pagina 75 scrie, cităm: <Constituirea misiunii medicale s-a făcut în urma unui apel lansat de Subsecretariatul de Stat francez al Sănătății, căruia i-au răspuns numeroși voluntari. Seleționarea medicilor a fost făcută de către soția ministrului român la Paris, doamna Lahovary, care se ocupa și de semnarea Contractelor ce se încheiau în virtutea acordului între Statul Român și serviciul francez de sănătate>. Ideea de voluntariat semnifica asumarea riscurilor adiacente stării de război și a situațiilor epidemice, dar existau plăți suportate de către Statul Român (care înregistra un deficit real de cadre medicale).

Interesante sunt memoriile doamnei Yvonne Blondel (fosta lui Camil Blondel), fost sanitar voluntar pe lângă armata română în timpul Primului Război Mondial (Blondel Yvonne- Jurnal de război 1916-1917. Frontul de Sud al României, București, Institutul Cultural Român, 2005, 383 pag.).

În Revista de istorie militară Cohorta nr. 1 din 2010 editată de Ministerul Apărării al Republicii Moldova, Muzeul Armatei Naționale, Asociația de Istorie Militară există un articol semnat tot de către Domnul Leontin Stoica care aduce precizări suplimentare referitoare la contribuțiile medicilor militari francezi pe teatrul de război românesc sub titlul <Reorganizarea Serviciului Medical sub îndrumarea misiunii militare franceze>, pag. 54-60, unde sunt enumerați adjunctul tehnic al generalului Berthelot, medicul Coullaud împreună cu asistentul său, medicul Gauthier, care au stabilit măsuri de disciplinare a medicilor veniți din Franța, precum și repartizările acestora în structurile militare medicale. Contractele erau pe durate de șase luni, cu posibilitate de reînnoire. Misiunea medicală număra 88 de medici și farmaciști, la care s-au mai adăugat ulterior 16 cadre medicale.

Momentele determinante și decisive au fost cele epidemice dintre ianuarie- aprilie 1917, întrucât boala de tifos exantematic era aproape necunoscută medicilor români. Datorită

Scris de Valentin-Claudiu I. DOBRE
Joi, 03 Februarie 2022 09:15 -

medicilor francezi s-au înființat spitale de campanie.

Epidemia ar fi făcut 100.000 de victime în rândul militarilor și circa 300.000 de victime în rândul civililor, inclusiv în rândul tinerilor între 14-20 de ani care urmau să efectueze instrucția pentru completarea efectivelor militare (deci care erau în proces de instruire și recrutare) cf. articolului domnului Leontin Stoica din revista Cohorta.

Din rândul francezilor sunt amintiți ca victime ale tifosului exantematic, pe lângă medicul Clunet următorii: Gabriel Adain, Ange Satoni (triajul din Iași), Eugène Defréche (chirurg la spitalul din Brătășanu), Alphonse Duguay (chirurg la Spitalul israelir din Galați), în general cu grade de medici-maior. Precum și infirmierele de origine franceză (De Goutel Philip, sora Antoinette, sora Elisabète).

Menținerea sub control a epidemiei se datorează exclusiv francezilor care au știut să lupte cu decență și inteligență pentru combaterea, stingerea și limitarea focarelor epidemice. Sunt opinii personale.

Transcris pro-bono patrusprezece ianuarie 2021, trimis pro-bono la sighet-online, cu foarte ușoare revizii în aceeași dată.

Scris de Gheorghiuța N. Dobre și Valentin-Claudiu I. Dobre din surse scrise și internet